

Valdemar Torum.

Latinsk Version.

Af Murets Tale om den Ar, Vi-
denskaberne giv.

Man bør ikke frygte for, at enten An-
strængelser skulle nedbryde, eller Nydel-
sens Tillokkelser faa Overhaand over dem,
som have bestuuet, at hellige deres blom-
strende Ungdomsalder til Studier af Vi-
denskaberne. Thi i disse finder Sindet
lidt efter lidt ved at søge den tilbørlige
Indsigt i Tingene en saastor Fornøj-
else, at hverken Anstrængelsen ved Ar-
bejdet eller de lokkende Nydelers Smig-
nerier ^{merkes} følges af dem, som nyde den. Derfor
have Digterne, da de havde stillet alle
de øvrige Guder under Venus's Herre-

domme, viselig villet, at ikke Venus, at ik-
ke Cupido dog overføre Minerva og de Må-
ner, der have Forsædet med Hensyn til Pe-
derokaberne, skulde have noget at sige.
Ja, ogsaa dette er jo berøst af Digterne,
at foruden Jason og de øvrige Argonaut-
er have alene haft Hjælp i Cepheus, da
de sejlede forbi den ϕ , som paa Grænsen
sin Skjønhed og Blomstervervimmel har
de faaet Navnet Anthemioessa, og der var
Tare for, at de, ved at høre Sirenerne, som
betvoede denne ϕ , synges skulde styrtes i
Fordærvelse. Da Cepheus havde sat sig
paa Bagetæppet og begyndt snart med
de fortryllende Tjunge at slaa Lyren

og snart at lade den Summe, ved hvil-
ken han havde erubret Skove Klipper
og Lunde efter sig, blinge, saa endgjød
ham i Sildhøernes Fren og Sind en saa
stor Nydelse, at Sirenernes Stemme ik-
ke længere rørte nogen af Sømændene.
Hvad andet endelig end det, som jeg vil,
have Digterne) de raare oplyste Mand, si-
kjendegivet ved dette Sagn? Men hvor ska-
de ϕ er, som man kan tænke, Ungdom-
men. De, der ligesom sejle forbi den, lø-
be stor Tare for, at de, bedrøagne ved Sire-
nernes Sang, det vil sige Sydelsernes Til-
lokkelser, og ved dem fæste borte fra den
rette Vej, at føres ind paa Grundene og Skar-

Hvilket Middel er der vel altsaa beredt
imod denne saastore Fare? Hvilket, andet
end den bedste og viseste Langer Cepheus's
Lyre? De, som opfange dens liflige Klang,
regne ogsaa Sirenernes Sange for intet,
og endelig efter at have tilbagelagt den
bestemte Vej komme de til det gyldne Skind
det vil sige Dyden, hvormed der følger
evig Haeder.

Ribe - Katedralskole.

Latinsk Version. II q.

Carl Frank Christensen.

Da Cyrus havde underlagt sig Asien og bragt hele Osten i sin Magt, paafører han Scythierne Krig. Paa den Tid var Tomyris Dronning i Scythien, og hun blev ikke, som Arinder eller plejer, forførdet over, at Scytherne nærmede sig, men skönt hun kunde hindre dem i at gaa over Floden Oases, lod hun dem alligevel gøre det, idet hun dels mente, at det vilde være vanskeligere for Scytherne at lette for hende selv at kæmpe inden for sit eget Riges Grænser, dels, at det vilde være vanskeligere for Scytherne at flygte, naar Floden laa dem i Vejen. Derfor satte Cyrus sine Tropper over, og da han en Tid lang var rykket frem i Scythien, slog han Lepr. Derpaa lod han dem følge.

han de Dag, idet han foregav, at frygtede, som om han paa Tilbageflugt havde forladt Lyren, saaledes rigeligt med Vin og hvad der var nødvendigt til et Gilde, blive tilbage. Og da Dronningen fik Efterretning herom, sender hun sin yvlinge Søn af Sted for at forfølge ham med Tredjedelen af Tropperne. Da man kom til Tyrus' Lyr, lod den i Krigsønsen uerfarne Ungling, som om han var kommet til et Gilde og ikke til et Slag, idet han lod Spænderne fare, de uvante Barbarer betyngede sig med Vin, saa at Scytherne før blev overvundet som Folge af deres Sns end i Krig. Thi da Tyrus fik det at vide, vendte han tilbage i Lobet af Natten, overrumplede de berusede og drabte alle Scytherne tiligemed Dronningens Søn. Efter at have mistet saa stor en Hær og sin eneste Søn omringede Tomyris Søn

derne, der jubledes over den nyflig vundne Sejr, ved en
lignende List med et Baghold: thi idet hun foregav
Mangel paa Selvtillid paa Grund af det lidte Nederlag,
førte hun paa Tilbageflugt byrus hen til et Fæs. Der
lagde hun et Baghold i Sjergene, og nedhuggede
200,000 Persere tilligemed selve Kongen. Ved denne
Sejr var ogsaa den Omstændighed omtaleværdig, at
ikke engang et Bud overlevede saa stort et Nederlag.
Dronningen giver Befaling til, at byrus' afhuggede
Hoved skal kastes i en Sæk fuld af Menneskeblod, idet
hun samtidig bebrejder hans Grusomhed ved at sige
saaledes: „Mæt dig nu med 'Blod, som du har tør- " det
stet efter, og som du altid har vænt umættelig med."

V Klasse

Latinsk Læsion

ved

Hørdemanen i Ribe Kathedralskol.

Kundetilsigelse

Af Murets Tale, om Lovtaler over Litteratur.

Man behøver ikke at frygte for, at de, der have bestemt at give e Lyststudium paa deres blomstrende Alder (Ungdommen) for at give sig af med Litteraturen, enten skulle blive overvældet af Arbejde eller fanget af Lystens Selvbetænkelse Thi i Følge denne (Lyststudium) faar Sjelen, idet den lidt efter lidt opnaar maa paa Kjendskab til Sagens Gang, saa stor Opmærksomhed, at de, som opnaar dette (Kjendskab) dermed hverken føle nogen Kjedsomhed ved at strømfæle eller de kjaldre Ord fra

af Lydets Røst, der søg at holde dem til
bage. Derfor have Pigterne, skjönt de
havde underlagt alle de andre Quid
Tennis Befaling, vildt ^{villigt} ønsket, at der
intet kunde uddømmes i Tennis og Capu
kæn skinner og skinner, ^{lederne}
af ^{de gamle Sættel} Litteraturen. Ja hind er ogsaa ble
ven berøttiget af Pigterne, at fordem
Jason og de andre Argonauter tog
deres eneste Tilflugt til Orpheus,
da de sejlede forbi den G, der ved
sin naturlige skjønne og Rigdom
paa Blomster havde faaet skæmmet
af Antikværen, og da der var Tale
for, at de skulde bringes til Ma-

dergang ved den yndige Sang af Sirener
ne, der betoede denne G. Da han hørte
de sat sig paa Bagstavnen og snar
med sine hvide Linger begyndte at
slaa Lyren snar at lade hin Tone
Klinge, ved hvilket han havde beu
get Klipper og Fjende, saa fyldte han
Silkormens Qvæn og Lind med saa
stor Lyd, at nu ingen af de sejlede
lod sig berøve af Sireners Sang.
Kort sagt hvad andet have de lov
de i Mand tilkjendegivet, (ment) med
dette Sagn end det, jeg vil. Hic
blomsterende Iu naturalis Ang
dommen. ^{Med dem} Esterson & Hercules Men,

sejle forbi den, ere de i stor Tæn- gylde i Skind, det vil sig Cyden sam-
for at blive nærede af Siemmens tidig med udødelig Du.
Sang, det vil sig & sy det ems
Kjæle Ord, og naar de nu forle
bord for den lig sig, ere de i Tæn-
for at blive forle ind paa Spjæn-
de og stor. Hvad & Haddet er der
altens skaffet til sig for denne
saadane Tæn? Hvad andet end
Orpheus, den gode og vise Sangs,
Lyre? Se, der ^{afslang} forstaa dens listig-
hed (listiger Toner), de agte baade
Siemmens Sang for intet, men
eftre at have ^{tilhørlig} med alle hin bestemte
sig for de endelig sat paa det

V Klaviir

S
Tatvik Version

Davidica

af Muretus Tale om Lovprisninger
over Litteraturen.

Kan boricke frygte, at de, der ved
Stories have beiluttet at lere Blomsten
af deres Alers Litteratur, enten med
bryder ved Arbjdet eller belyser ved
Lyeter til den lokkende Nydelise.

Thi Sindet faar ^{deraf med} Ifteshaanden at
klegne sig Bekjendthede til Sjæerne saa
^{stor} Glæde, at, de som nyde den, hverken
sile Lese ved Arbjdet og eller Sonig-
re vist ved de lokkende Nydeliser. Der-
for vilde Poeterne viselig, da de lagde
etillede alle øvrige iunder Venus's Her-
re domme, at med Hensyn til Minde-

va alene (lat) og Mincorne, der er
de første i Statier, havde Venus og
Cupidus ingen. Ret. Ja og ja dette
er af Poeterne overleveret Minder, de
Jæson fortæller og de øvrige Argonaut
alene havde haft Hæder og Lykke (Læst.)
tes, da de sejlede forbi den G, som
paa Græns af en Natur sig ender og
Rigdom paa Blomster havde faa
et Navnet Anthemocitæ, og da de
saa Fare, for at de ved Eirenerne
(blodstige) milde Sany, Eirenerne,
som bebode den G, skulde lides til
Undergang. Og da de havde taget
Plads paa Bagstænen, og tillige
at ^{ilad} med lette Tommelfinger

Lyren (og) paa samme Tid lode
den Stemme, som havde tilbrøkket
Klynger og Lunde, saas fylde haw
Fildorernes Grea og Sind med en saadant
Nydelic, at ingen af Sofothene bere
gedes ved Dronernes Stemmes. Alti
have de lardate Maat endelig de
angivet ved denne Fabel, andet end
det, som ville? Denne blomstense
G er vel Ungdommen. De der lig
som sejle forbi den, ere i etot Fare,
for at de skuffede ved Eirenerne,
det vil sige, Overdradighedernes Fillek
kelic, og sorte bort fra den rette Vej
skal forei ind paa Grænden og Skjov.

Og hvilket ^{Middel} er derfor beredt for denne
saa store Fare? Og hvad er den bedste
{ og viseste Sangers Middel, hvis itæke
Cypheus's Lyde? De, der lyfte til dens
Liflighed, agte Sirenenes ^{klæde} for sin bety-
delig, naar de fuldstændig ^{Sang} klæde sig
sin Vej, som de ere komne ind fra
{ nemlig det gløne Skind, det vil
eige Syden saummed med den usø-
delige Oer Berømmelse, følge de Sæd.

Efter at have undertrængt Assien og bragt hel Ostien til Lydighed paaførte Cyrus Lythorne Krig. Lythorne havde paa den Tid en Dronning ved Navn Tomyris, som ikke, hvad Kvinder ellers plejer, blev skræmt ved Fjendernes Fremrykning, men, skönt hun kunde have hindret dem i at gaa over Floden Oxes, tillod dem at gaa over, idet hun troede, at det paa den ene Side vilde være lettere for hende, at føre Krig inden for sit eget Riges Grænser, og at det paa den anden Side vilde være vanskeligt for Fjenderne at flygte paa Grund af den Sperring, Floden frembød. Der-

for fører Cyrus sine Tropper over og slaar
Lejr, da han en Tid lang var rykket
fræm i Scythien. Idet han derpaa den
følgende Dag foretog Føgt, foolod han,
som om det var hans Hensigt at til-
træde Tilbagetoget, Lejren og efterlod
overordentlig rigeligt med Vin og hvad
det var nødvendigt til et Gilde. Da
nu Dronningen fik Ohelding herom,
sender hun sin unge Søn paa Sted
for at forfølge ham tillige med Tre-
diedelen af Tropperne. Da denne var kom-
met til Cyruss Lejr, opgiver han, ukyn-
dig i Krigsager og ung som han var,
som om han var kommet til Gilde

^{Tilbage}
og ikke til Kamp, Fjenderne og lader
de vilde Falte der var ukendte med Vin,
belæse sig dermed, og de besegres for
af den scythiske Rus end af Kamp.
Thi efter at have skaffet sig Under-
retning herom, vendte Cyrus om Hatten
tilbage, overrumplede de berusede og brø-
te alle Scythierne tillige med Dronnin-
gens Søn.

Efter at have mistet saa stor en
Hær og sin eneste Søn omringede Tr-
myris Fjenderne, der jubbede over den
nye Lejr, med et lignende listigt Dag-
hold: idet han nemlig foretog Man-
gel paa Selvtillid paa Grund af det

Nederlag, hun havde lidt, førte hun,
idet hun tiltraadte Tilbagetoget, Cyrus
gennem nogle snævre Steder. Der ned-
huggede hun, idet hun lagde et Bag-
hold i nogle Bjerge, 200,000 Persere
tilligemed selve Kongen. Og ved denne
Sejr er ogsaa det blevet bekendt,
at der ikke engang blev saa meget
som et Bud tilbage af saa stort
et Tab. Dronningen befaler, at Cyrus's
afhuggede Hoved skal kastes i en
med Menneskeblod fyldt Sæk, idet
hun samtidigt udtaler følgende For-
haanelse af hans Gensombred: „Mæt
dig nu med det Blod, som du har

tørstet efter, og, som du aldrig
har kunnet få roke af."

D. 18/12 1920.

Nr. 11. Lis. in Vert. II 13 (p. 294) 6. 13. in Vert.

Kogle Aarhundreder efter indtager Publikus indtog
Leipnis Carthago; og lag nu ved denne Lejr
Marken til Mandens Tapperhed og ^{Samtighedsfuld} Pligt - Retsind
fylden^{lse}hed, for at I baade kan glæde jer
over hjemlige Forbilleder paa [glimrende
Tapperhed] og ^{Sinder} (domme) Verres utrolige Frak-
hed vordig til desto større Glæde; idet han
sammenkalder alle Sinderne, fordi ^{han} Lulien
meget lange og ofte var blevet hærget af
Karthaginienserne og befaler ^{det samme} at alt skal op-
siges og samles; han lover dem at der skal
blive sørget for, at enhver By skal faa
indt
indt
Retsind
det skønneste
(forbætt) Retsind
efter at have
alle 4. - Befaler
han - - -
han vidste, at
- usammenhang-
ende! -
han lover, at
det skal ligge
ham meget paa
sindet

at Borgene fik alt
det talt, som hved
saa harde haft.

tillbage
Ved den sejlig
hed blev

fremdeles

hvoriblandt og
saa den fra Albi
Storien bekendte
Tyr

nedsætte - - som
han vilde pine til
Deds

af

Henrettelser

alt det genoprettet, som den havde haft. Snart
bliver det, som engang var blevet fjernet fra
Himera, ^{hvoop} om hvilket jeg tidligere har talt,
givet tilbage til Indbyggerne i Thermal, snart
noget til Indbyggerne i ^{andel} Delta, noget til Ind-
byggerne i Agrigentum, og til dem ogsaa hin
naarokundigt Tyr, som [den overordentligt
grovsmorne] den grovsmorne af alle Tyranner, Pha-
laris, skal have ^{haft} øjet, og i hvilken han plej-
de at nedsætte Folkelevende / og ^{stende} (Stubbe) ^{ved} Uld-
der [dem].

(Ordenskræfter)

D. 115/1921

See in Ber. V 143-144 ind

Hvorfor skal jeg nemlig hellere enkeltvis omtale de romerske
Borgere andre Pindler end klasseris og i ^{de} Almindelighed?

Hint Fængsel som er blevet bygget i Tyrakus af den gru-
somste Tyran, Dionysius, og som kaldes Stenbruddene, har
under Verres's Forholderskab været et Opholdssted for romer-
ske Borgere. Hvor Gang en havde beranket Verres's Følelser
eller Gjæ, blev han straks kastet i Stenbruddene. Jeg ser, Dom-
mere, at alle synes, dette [her] er skammeligt, og det har jeg al-
leende indset ved den forløbte Forhandling, da Vidnerne om-
talte det. I mener nemlig, at Frighedens Ret ^{er} for fasthol-
des ikke blot her, hvor Almustribunens og de øvrige Æm-
bedsmænd er, hvor Folket er fuldt af Dommere, hvor
Senatets Magtfulde og Romerfolkets offentlige Mening og
Hovedmassen er, men overalt i Landet og i Folketings, hvor
romerske Borgere Ret er blevet branket, finder I at
det omtalt vedrører Frighedens og Værdighedens fælles Sag.
Har du virkelig, under Paaskud af at det var alen-

Det h. kendt i
rettet
Kjæmsted
Krankede
dette Retlighede
Domstol
i den hele vild-
heden
bliver
er noget, som
i et Fængsel
bestemt til

me og fortryderiske Udlandinge og Rovers og Fjender,
du holdt bevogtet, vovet at indkalde saa stort et antal
romerske Borgere? Er du aldrig kommet i Tanker om Ret-
tergang, Folkemøder og denne saa store Hovedmasse,
som for Fremtiden vil se paa dig med et meget ugunstigt
og forbitret Sind? Er aldrig det fraværende Romerfolkes
Værdighed og selve Billedet af denne Mængde her sædret
forbi dine Øjne og Tanker? Har du ment, at du aldrig
etter skulde komme inden for disses Gyserkreds, aldrig
skulde komme til Romerfolkets Lov og aldrig skulde
staa under for Lovens og Domernes Øg?

Mængde

nu
ad Lad og forbitret
22

kalde ind under
disse Loves og Dom-
stolte
g

Latinsk Version.

III. d. kls.

Christian Rudolph

~~Affverat~~

Affverat 106 II. 30

Et adelt Forbillede paa Tenskab. minderværdigt

Der levede engang en Korinthier ved Navn Eudamidas, en haderlig Skand, som sammen med sin gamle Moder og sin allerede giftfærdige Datter levede i den største Fattigdom, men han havde fra Ungdommen af ^{vel} været forbundet i det inderligste Tenskab med to Mænd, som udmærkede sig ved stor Rigdom, nemlig med Arctaeus, som ligeledes var fra Korinth, og Charixenus fra Sicyon. Denne Eudamidas efterlod, da han døde, et Testamente, som uden Tvivl vil forekomme de fleste meget latterlig; men vi tvivler alligevel ikke om, at gode Skand og de, som sætter Tensket højt kunne glæde sig over paa

Skand, som.....

dets første Belønning,
den første Pris for den
Skal

desse

indstøder jeg

med den største Sked-
gilt han vil være
i Stand til at give
af sin Formue.

i allekindsde
overgear

Testamentvillomme

og kappes om at belønne det først, vil domme
anderledes om denne Sag. Der stod nemlig skre-
vet i hint Testamente: Den ene af mine Tæmmer,
Artaeus, efterlader min Moder (til) at forsørge
og drage omsorg for i hendes Alderdom, men
den anden, Charixenus, min Datter til at bort-
give med Medgift, fordi hans Formue vil tillade
ham at give den atvorte. Men hvis det imidler-
tid skulde tilstøde den ene af dem noget men-
neskeligt, skal den anden ogsaa have dennes
Andel
Part. Da man aarndt Testamentakterne og
læste dem, holdt Tilhørerne, som vel kendte
Eudamidas' Fattigdom, men ikke vidste noget
om det Venstreb, der havde bestaaet imellem
ham og de omtalte Mand, det hele for Spøg,

og der var ingen, som ikke gik bort med et
Smil; "lad blot," sagde de, "Aretaus og Charixe-
nus, disse lykkelige Hjemløser, faa denne na-

del, er rigtigt nok en
dejer, der er og vil,
... vil saa!

Aindligvis ^{dylige} udmærkede Arv, hvis de blot vil betale
Eudamidas; Gæld og [de], saa længe de selv le-
ver, vil beholde ^{en del Arv} dette døde Hjemløses ^{til} samling."

Hvis de eller betaler
Eudamidas' Pen-
ge, naar de selv
er i Livet, faar en
død Mand til Arving
have

Men da det kom Arvingerne, hvem dette
var blevet efterladt, for Grev, kom de straks

for

og erklærede sig rede til at tiltræde deres Arv i Overens-

stemmelse med Testa-
mentets Ordlyd.

Men nu hændte sig, at Charixenus overlevede

Overensstemmelse
det

Eudamidas blot fem Dage ^{efter} Hermaa; Aretaus, lik

og derefter overtoy
Et

maatte; Aretaus, den bedste af Arvingerne, ikke

denne mageløse
Arving.

blev sin egen Part; men ogsaa den anden Part

Arving

og maatte baade forbringe Eudamidas' Moder og

idet

bortgifte hans Datter. Derfor kaldte han af de

Thi

— 40 —
fem Talenter, hvoraf hans Formue bestod, sine
egen Datter to, og sine Tius Datter to som Sked-
sen gift og fejrede begge Bryllup paa en og sam-
me Dag.

Men for Resten, hvorfor skal jeg hellere tale ^{skulle} om de andre Henrettelser af romerske Borgere en- ^{hendes skulde p. neu-}
 kelts, end klassevis og i Almindelighed? Hvert Fang- ^{sig}
 sel, som blev bygget af den grusomme Tyran Dio- ^{og 2 om}
 nysius i Syrakus, som kaldes Neubruddene, har ^{Neubruddene}
 under Veres's Tyrrelse været mange Romeres Op- ^{et Byen for}
 holdssted. Hver Gang fen havde krænket den ^{romerske Borgere}
 Ankeagede eller forarget hans Øjne, blev han ^{en brændte}
 straks kastet ned i Neubruddenes Jeg ser, at ^{anlægges Svul eller}
 dette forekommer jer alle skammeligt, Rom- ^{forarges h. Øjne}
 mere, og det har jeg allerede mærket under ^{Neubruddene}
 min første Tale, da Vidnerne fortalte det. I me- ^{Forhandlingen}
 ner nemlig, at Frihedens Rettigheder bør ^{bevarede} [respektere- ^{ette}
 res] ikke blot her, hvor Almutribunerne og de an- ^{hvor vi har Stimmene}

Torvet, som er fuld-

denables Myndighed

over R- s offentl. d. og Hovedmassen

nej, hvor alt i den ganske vide Verden, hvor o. P.

Har du virkelig været at indspørge i et Sangstykke

Keltorgang

dennet

med egne fædder af det og Fortidene

die Embedsmænd er til Rade, hvor Torvet er fyldt af ^{Sensatole} Retsforsamlinger, hvor ^{den romerske} Senatet har Myndighed, hvor Romerfolket udgør den offentlige Ræding og Hovedmassen, men, i hvilket som helst Lande og blandt hvilke som helst Folk romerske Borgere blev krænket, opfatter I det som vedrørende den Frihed og Værdighed, som I har ^{et} fælles med dem. I Fangster, som ^{er} [var] bestemte til stætte og forbryderiske udenlandske Aband, til Fjender og Røvere, har du været ^{inde} at spørre et så stort Antal romerske Borgere? Har du da aldrig tænkt paa Ogdoret, aldrig paa Folkeforsamlingen, aldrig paa ^{den romerske} dennes paa store Plasser, som nu betragter dig misbilligende og fjendtligt? Har aldrig det fraværende Romerfolks Værdighed, aldrig saar

meget som Forestillingen om dettes Skæbde staa-
et for dine Øjne og den Beredthed? Har du
aldrig troet, at du aldrig vilde vende tilbage
for disses Masyr, at du aldrig vilde komme til
Romerfolket's Torv, at du aldrig vilde falde ind
under Lovenes og Rethergangens Magt?

nytt
Læsesen om denne
Skæbde

af Sonstanes

Ribe Katedralskole.

II. G. ks.

Latinske Version.

Alloveret.

Christian Kædølph.

Latinsk Version:

Efter at Cyrus havde underkomet Lilleasien og underkastet sig hele Orienten, begynder han Krig imod Scythene. Paa denne Tid herskede Tomyris som Dronning over Scythene, og skønt hun ikke, som ellers Kvinder plejer, lod sig blod sig forskrækket ved Fjendernes Ankomst, og om end hun kunde hindre dem i Overgangen af Tacesfloden, tillod hun dem dog at gaa over, idet hun baade troede, at en Kamp rimodt inden for hendes Lands Grænser var lettere for hende, og et Forsøg paa at flygte [var] vanskeligere for Fjenderne, da saa Floden dannede et Binde. Derfor lod Cyrus sine Tropper sætte over og

slog efter en Tid lang at være rykket frem mod
Scytherlandet en Lejr. Derpaa foregar han den
han følgende Dag Frygt og Lod, lige som om en havde
forladt Lejr for at flygte, rigeligt af Vin og brød
blive der ellers var nødvendigt til et Gildet/Vilbage.

Da ^{nu} Dronningen fik Underretning om dette, sende
der hun sin ganske unge Søn at Sted for at
førfølge ham med en Tredjedel af sin Arids-
magt. Da man kom til Cyrus' Lejr, lader den
i Tiden best
militærisk uerfarne Yngling, som om han var
kommet til Gildet, ikke til Kamp, Fjenderne

fære og giver Barbarerne, som ikke er vant til
Vin, ^{i Vinen over det} Lov til at beruse sig med Vin, og Scythene

Kamp bliver saaledes for overvundet i Rus end i Krig.
Thi da Cyrus hørte dette, ^{- i en vislignelse -} gjør han omkring, gjør

helt Natten igennem ^{for} Vorfald paa de beruse-
de ^{og} dræbte alle Scyther, ogsaa Dronnin-
gens (Kam) Søn. Efter saaledes, at have mi-
stet saa stor en Hær og sin eneste Lønigaard ^{omringet}
Tomyris ^{170. v. 221. f} Fjendene ved et lignende svigefuld
Baghold: thi derved, at hun hyklede Mangel
paa Selvtillid og flygtede tilbage, førte hun
Cyrus gennem en Indærring. Der lod hun
ved Tagposter, som hun havde opstillet paa
Bjergene, 2000 af Perserne, deriklandt selve
Kongen, hugge ned. Ved denne Lejlighed
minderværdige, at der ikke engang blev ^{et}
^{Agst} Bød tilbage, som kunde bringe ²²² Efterretningen
om saa stort et Nederlag. Cyrus' afskaarne
Hoved befaler Tomyris at kaste i en Læk, som

er fyldt med Menneskeblod, og udtaler den gru-
some Bebrejdelse; Mæt dig med Blod, som du
lønster efter / og hvoraf du aldrig har kunnet
blive sat met?

Latinische Version.

J. P. Zepren

K. Klasse.

Censoren Quintus Fulvius Tullius var i Ford
med at opføre et Tempel for Fortuna, som han
havde lovet i Spanien, som Pater i den pen-
sionerske, eller liberiske Krig, idet han i
høj Grad beskikkede sig for, at det skulde være
det anseeligste og prægtigste Tempel i Rom.

Den Mening at det vilde være en stor Byg-
gelse for dette Tempel, naaer han gav det Tegn
af Storm, rejste han til Brutturnes Land
og lag Tegn at omkrænte det halve af den lasi-
niskes Juncos Tempel i den Mening, at det vil-
de plede til til Tag for den Bygning, der blev
opført. Der blev udruddet Skibe, der skulde
brænte det og bryde det, medens Fortuudsfællene
ved Censormyndigheden var blevene afstærkede

fra at forhindre denne Hellighed. I Consoren
var Kommodorens Tilbage, og man havde bragt Tugløren
ned ud af Skibene, gav man sig til at skaffe
den til Templet. Istedt man søgte at løbe,
troede de var, kendte det dog ikke dølges.

Der opstod altsaa Larm i Raadhuset, og fra
alle Sider fortruede man, at Konsulene skulde
gjøre Færdstilling om denne Sag til Senatet.

I Consoren, der var bleven tilkaldt, var Kom-
modorens Til Raadhuset, udtrykte sit svar, som
havde nu langt helligere, da han var tilstedes.
Det overordigste Tempel i den Egn, hvilket
hverken Pyrrhus, ikke heller Hannibal havde
krenket, det havde Consoren fra en gammel
Maade bragt Tugløren af og nedkom ned med det.

Havde der var udvalgt til at have Spejls med
Tudeand, og det, der kunde synes, som Kammere
at gøre ved Forbundsfolkenes Prævaltbygninger,
det gjorde han, idet han idelgger de justidelige
Guders Tempel, og han lader Romerfolket
blive skyldigt i Helligheden, idet han opførte
Tempel af det Bylle, han her fandt fra
Tempel, som om de justidelige Guder ikke
var de samme overalt. Iste, at der var blevet
gjort Færdstilling til Senatet, var alle enstemmig
enige om, at disse Tugløren skulde bringes til-
bage til Templet og lægges derpaa, og at man
skulde bringe Juns Tugløren. Idet, der hører til
Gudsdyrkelse, blev enbyggelig udtryk, men
dermed meldte Entreprisen om, at Tuglørene

harde man lader blive liggende paa Tomplets
Byggegrund, paa Grund af at ingen Kunstner
harde kunne forstaa Fængelsesmaaden ved
at lægge dem paa igjen. ~

J. P. Jørgen.

RIBE KATEDRALSKOLE

~~Galinsk~~ *Version I*
[Stil.] S.

III *Gks. Jens Nielsen*

Klasse.

• H. Bentzons Boghandel. •

N° 6 (3 paa Skolen)

Henrichens Opg. IV 15.

Datum raones Engang

Da jeg var i Tusculum og i den unge Lucullus' Bibliotek
ønskede at låne nogle Bøger, tog jeg til hans Landsbed for,
som jeg plejede, selv at ^{tage dem frem} hembage dem det. Da jeg var kommet
dether, saa jeg Marcus Cato, om hvis Tilstedeværelse det jeg var
desvidende, sidde i Bibliotheket (omgivet af mange af de st^{te}
iske Filosoferes Bøger). Han havde nemlig en betændende Leselyst,
og denne kunde aldrig smækkes. (Hvad han for Eksempel viste, idet han
ikke engang skryde Folkes grundløse Raseri, men ofte plejede at sidde
og læse (spaa) selv Raadhuset, naar Senaet var i Færd med at sam-
les, idet han [dog] ikke dermed unddrog sig talen noget Forbehold, selv
mere siges han sa en, da det undres ham den st^{te}ste Ro og den
bedste Lejlighed) saa at sige at svulge i Bøgerne, om man da ellers
kan benytte sig af Udtoget, naar Talen er om saa skovlen Beskæftigelse.

2
1
ophold mig paa
min Landgaard
ved Tusculum
nu som det var
som jeg ikke
haavde været var
der
hans L. var nemlig
ualmindelig, og
jo umættelig
ind og sa uden
at lade
sanketonne. Hækket
hopper han jo
ikke i nogen Thera

Og da det nu ^{deres} traf sig saaledes, at vi uformodet traf hinanden vejs hen sig ind og
Hendst sagde han, efter at vi havde sættelst de sidste Taleformet,

Hvorfor kommer du som vi (Romere) plejer at anvende, naar vi mødes: "Hvad, du her?

"Du er vel kommet fra dit Landsted," og: "Hvis jeg havde vist, at

du var her, vilde jeg selv være kommet til dig." "I Guds" ^{ved Mærke. Frembrud} "svare

de jeg, "dog jeg efter at have sættet Forspørgsøllingen / her ind Aften

blev fra Hovedstaden, men Gunden til at jeg er kommet hither, ^{et} "at

jeg ønskede at ^{hage - fer} fremsæge nogle Rigtigt her.

rieste jeg
efter at I var ude,
og kom hertil

2-6

5/10-1916

Kenneth III, 8.

Endelig vil jeg
fremhæve, at
at 2 1/2

har
medlidtskab

har
som det I føle
pan 2.

hede blot var

men ogsaa som
Følge af sin

Nr. 8.

Endelig var selv den kendte Marcus Marcellus, ^{store} ^[mændige Egenskaber] hoes ^{et} appertheid paa Sidel.

en Fjendinne, ^{hvis} ^{minded} de beejede det var overlade til hans Naade og Barmhjertighed, og hvis Samvittigheds.

fuldkend de andre phæde skandt, ikke blot Omsoeg for Førbundsfallene i den

Krig, men skandede endog ogsaa de overvundne Fjender. Da det skønne Lyubus, ^{den sk. Stad}

som var stærkt befæstet ikke blot af Menneskehænder men ogsaa ved sin Beliggenhed, idt

det var vanskeligt tilgængeligt til Land og til Søs, var blevet indtaget af ham med Va-

Smilighed
Kæmpe og Kjøbt, lod han ^{ikke blot Byen bestaa} det ikke blot ligge uforstyret af Pøbelgylles, ^{effen} men lod

det saa smykhet tilbage, da han forlod det, at det for en Gang var et Minde
om hans ^{om hans} Mildhed og ^{om hans} Selvbetrukkelse, ^{de} ilet Folk ^{der} havde indtaget

^{dem} skulde han havde skæmt, og det han havde læst tilbage: ^{en} I saa et en ^{en} Skæder
menke han, at det burde vises Sicilien, at han mente, at end ikke ^{en} Sjendence

^{udgyttes paa} Bry) havde gjemes fra, Forbundsfællernes Ø.
Og har vi altid i alle Henseender ^{draget saadanne Fordele} gjort en saadan Brug af denne Provins

at vi ^{menke} sandsynligt, hvad det kunde frembringes ^{denne} for den, ikke blot opstod hos
dem, men allerede var brugt i Tus hjemme hos os selv. Forment har der ikke til den

fastsatte Tid leveret det Tørre, ^{seglte} dens skulde? Forment har den ikke af sig selv lovet,
hvad den mente det var Brug for? Forment har den end udgivet sig selv ad ud.

føve, hvad det blev den parlagt? Det var holdt den bekendte Marcus Cato Papirus
Sicilien for vor Høje Speisekammer og Romerfællernes Toskarnodis.

"brude

Ove

"hat orient

"forbliden Mening
udtrykkes paa

at vi her be-
traged - som
noget, der -

forden kunde
bør

"deumad
det, det

184

6-5

7-11-1916.

Herrichsen III 5

Nr. 9. (6)

Men vi har erfaret i den skotske og vandskejske ^{ab Skotten} ~~Skig~~ ikke blot
 kjende os som Ipis kammet, men ogsaa ^{som} ~~vort~~ ^{uallerede} ~~vore~~ Faders ^{uallerede} ~~saar~~ kendte genske,
 idet den anden faldte Sketkammet; thi uden nogen ^{for os} ~~for~~ ^{for} ~~vort~~ ^{for} ~~Side~~ ^{for} ~~sigede~~
 det for Udbrudningen af vore skotske Klare, underholdt og udbrudte den
Kyotter ved at gde Lader-genslande, Tunicat og Korn i nijelig Mangde.
 Og maa jeg nu frendeles spørgje [?] - de andre Fordete, som vi maa skat
 end ikke [engang] mærker, Rommere, hvor ^{store} [ukallige] er de ikke! ^{ditte} at vi
 har ^{for} ~~Fordel~~ af, at mange af vore Medborgere bliver rigere, at de har en
 idet de i Næste trafaste og frugter Provrer, hvor de læ kan ogse, og hvor idets gerne maa
 den ^{den} indbringende drive Fotretning.

lic. in Roman. Act II.
Litt. V. 55 (188-99)
d. 10-11-1916.

Nr. 10. (7)

^{berømt} Sct. Pangoel, som den gissomme Tyran Diogenes har bygget i Syrakus, og en
^{har-været} haldes Lænderudene, var under Vores Udholdethed af Tyran for romske Bogere.

R-s Høghed

hed, du skyldte Romersketh, selv om det ikke var i din ^{aldrig} Nærhed] ^{og} selv

Biskop

Lyset af denne Messinge her, som det dine Sjæle og oplyset dine Tan

ket & Her du aldrig ^{regnet med} [dager de Omstændigheder med i din Betragtning af

du engang skulde vende tilbage i den for disse Tyskeres, at du engang skal

de komme ^{ind paa} [dit] Romerskeths Toret, og at dit Liv og din Tids engang vilde

fulde ind andet Lovens og Domstolens Mægt &

Og det er en ikke ubetydelig Fordel for Staten, at saa mange

Borgere ^{hæderlige} ogsaa selv vil saa gode og indbringende Forretninger saa end vil

sees Lys. Og eftersom vore Skatte- og Lydende er over jeg saa man

^{i en vis Forstand} sigt - Romerskeths Grundjendomme, er det forstaaeligt, at ligesom I ganske særligt

^{søfter Pris paa} [gader for over] de af eders Grundjendomme, det ligger ^{kan man sige} med ^{der} ved [Rom], saaledes

er den Omkostning, at] denne Provins mere Beliggenhed ved Hovedstaden

Romersketh behagelig. Forandret er ^{der} kommen, for selv Befolkningen er saadan

Nijsomhed Jaalmodighed, ^{dygtighed} [Mandighed] og Jævelighed (i Livsforløbet), at ^{den} Isten] synes at næppe

over g. g. Folket ^{de gode gamle Dage} sig meget skadet til den Tugt, der herskede blandt os i gammel Tid, ikke

Henrichsen III 5
Fortsættelse af 9 (a)

[dit] ^{ne} det var et blods typpigt Torsel, som ligner [alle] de andre gode Læder, almindelig
ingen Økkeløshed, ingen Overdaadighed, tværtimod den største Styrkesømhed
i offentlige og private Forretninger, den største Sparommelighed, og den
største Samvirkningsfuldhed.

Nr. 13 (9).

Examenversion 1912.

d. 19-1-12

Eller at have underlagt sig Asien og bragt hele Asien ind under
sit Herredømme gjøret Cyrus sig til at fore Krig med Scythene. Paa den
Tid var Tomyrus Scythenes Dronning, og hun lod sig ikke krigsdragtst
skamme af Fjindenes (Armenes) Fordærvels, oven, skildt hun var i Pland til
at hindre den i at gaa over Floden Araks, lod hun den dog uanstødet
foretage deres Overgang, da hun gik ud for, at hun baade vilde have
Eller ud at kæmpe inden for sit Riges Grænser, og at Fjinden vilde ha
ve vanskeligere ved at slippe bort, da Floden hindrede den i Rytters
faciat

Da fik da Cyrus sine Tropper ved Fjenden, og da han en Tid lang
havde forladt sin Fremrykning ind i Scythien, slog han Løj. Derpaa
slogte han næste Dag at give det Vædsende af, at han var blevet bange,
og at han havde forladt sin Løj og var begyndt paa Tilbagetog, og
men lod sig nødt med Vin og brød andet, der stæds var Bølg for ved
et Gjilde, blive tilbage. Og da nu Stormingen fik Melding herom, som
der han sin unge Søn sendt for at følge ham med Troppedel af
sine Tropper. - Da snart (de udsendte Tropper) var kommet, vil
Cyrus Løj, og give den unge Prins, der ikke kunde vidste sig Løj og
den Principper, Følgelsen af Fjendene og tilbød, at Barbarerne,
der ikke var vant til noget saadant, tager for sig af Vinen, som at
de bliver ore, ret som om han var draget ud for at holde Gjilde og
ikke for at kæmpe, og saaledes bliver Scythians overvundet af Vinen
for end af Fjenden (Prins). Thi da Cyrus fik Melding herom, sendte
han sin Hæder tilbage, overvundne Scythians, som de var drukne, og døde

og ganske som

skædet ham

ganske

skædet i smaa

under for

overvundet
og ved et uventet
Overfald

dem alle tillige med Storrøingens Løn. Men da Kongen havde mistet saa

et stort Del af sin Flot og sin eneste Løn, lykkedes det hamde resten af Kongens

sende underfundig Ligt at omringte Tjendene, det kom de resten den Ligt

de nyly havde vundet: For det væsentlig, som om hun saa Grund af

det Nederlag, hun havde lidt, havde mistet sin Selvtilid, og idet

hun troede sig tilbøge, dog hun Cyra efter sig lige til at endevort Pas.

Det lagde hun et Baghold paa Bjærgene og nedhuggede 200,000

Personer tillige med selve Kongen. Måske overtygt ved denne Ligt var det

og saa, at der ikke engang blev een af de besjærede tilbøge, det kunde

bringe Budskaab (til sine Landsmand!) om saa stort et Nederlag. Cyra

afhuggede Hoved bader Storrøingen havde i en (Lok med, Mærkeske,

blod, idet hun udtalte følgende Betydelse af hans Personhed: "Med

dig en" - sagde hun, "med Blod, som du (aldrig) har fristet efter, og

hvorefter du aldrig det kunne saa mere."

Cie. Tusc. V. 64.

Jeg vil nu ikke drøge en Sammenligning mellem hans (v. Tyrannen
 den aldte Dionysius) Liv, det er bestige, det gelige og af-skyelige end
 alt andet, jeg kan natånke, og Platos eller Archytas' Liv, thi det var jo
 larde og i Ordets egentlige Forstand visse Mænd, nej, jeg vil kalde en ^{visse}
 højdyg Mand fra samme By og fra hans Glæstid og Radies, en Mand,
 som kunde mange Star senere, ~~skedimedes~~. Hans Gravsted, som Syracusaner
 nu ikke for kunde - ja de saa selv, at det slet ikke existerede - som det
 alle Lide var ^{overført og kaldet af} endegnet af og beklædt med Tjærekrat og højt Ubrændt, har jeg
 da jeg var Pucator, opsporet. Jeg kunde nemlig huske nogle jensiske Træer,
 som jeg havde hørt var indbragte fra Minidesmarkedet ved ham, hvoraf
 det fremgik, at Træen og Tølsen var ^{indbragt} ~~indbragt~~ ^{fra} ~~fra~~ ^{Gravstedet} ~~Minidesmarkedet~~

Casat. Liv. 34-35
d. 9-2-17

Not. 14. (10).

Da han nu kommer tilbage, saa han at vide, at Vibulius Rufus, som han
 selv for faa Dage siden, da han var stange, toke frem for ham, havde
^{hande taget til S. i C. og løsladt}

la de femten ledende fra ind dem
Caesar kaldte Pyrrus det forberedende i Marcia til sig. Med
forestillinger hen (indtrængende) det første Skridt til befrielse af Krigsstaten
det først han Indvendinger, for at Indbyggere i Marcia ikke skal
brude udgaa fra

gik de indledende Skridt til en Frij [med ham]: de havde sagt de har
følge hele Italiens Eksempel, i Sinds for at rette sig efter en Alands
Følge. I virkeligheden lægger han dem paa Linde, hvad
Følge. Han indtaler ogsaa, hvad andet han havde kunde have nogen Følge.
ning i Retning af at bringe dem til Fornuft [Liger]. Og denne hans Tale
i Hensigt til en Pyrrus til befrielse

berettes Afendingene ved deres Fjendenskab og bringet følgende Følge, tilbage
til Caesar (som Liger): De kunde forstaa, at Romerfolket var delt i to Parter.
vidste meget vel

De kunde ^{indblik} hvar ved at lægge deres Dom eller deres Svindskraft i Vægt.
skander af gode, hvilket Parti det havde Retten paa sin Side. Men de

to Partiers Fjender var henholdsvis Gnaeus Pompejus og Caius Caesar, deres Byg
Fjendskaber (Caesar) overlade for dem
Lærest, af hvilke der var en havde givet dem de æconomiske Værdier (og
Helvædte Mærker) som Rommens Epidem, og der anden Læst Sallig.

me, han havde rummede i Frij, ind under dem og forøget deres krommande og
Indtægter. Og siden nu deres Følgering var lige stor, var det ogsaa deres

De som de
Det var i
ikke deres Sag,
saa lidt som
det stemmede
med deres Skag.
stilling af
indtæle en be-
stemt Dom om

Og de ender var

modus cae (Pompejus)

(i.e. Martijanus) ^{var} Pligt at opbrøde ^{viser dem begge samme (Udelte)} for hvem Vis over for dem begge og ikke
hjælpe den ene af dem ^{imod} den anden eller lade ham komme ind i deres By ^{flamme}
eller Taarn 5-6

15. (11.)

Perserkongen Darius var ^{A. havde} for sin Flugt efter det Nederlag, (han havde
^{ilføjet} den ^{Staget} liden, i Sammen med Artabaf over for Alexander) nær til Sebastea, (der er)
Flodens i Media. Det beklædte to af Kongens ^{Satraper} (Prester),
Bessus og Nabarzanes, som havde stiftet et ^{om} Forbød for at udbrø, en hvidt
ubestemt, at gribe og binde deres Konge ved Hjælp af de Soldater
de havde ^{Kommande over} sig ^{i den næst}, for enten at udbrø han levende (til Alexander
og saaledes vinde ^{sig} Guld og Tak hos Digniteten, som de ønskede vilde tillegge
stor Pris ^{for} ^{— 2: D-um captivum esse —}
det ^{stør} Blydning, at ^{man} havde taget Darius til Fange, eller ogsaa hvis fange til
Alexander, hvad de ^{befrygtede} var bange for, ^{med Forsigtigste} (vilde angaa som for deres Forældre
og de ^{hvis} hvad de havde, kunde undfly ham, da at dræbe Darius og selv

Fromen
hænde bændt

tilrive
konaglige sig hans Kongerige (Kongerige & kongelige Formaaet), de fløt en dteff nemlig
efter denn opkjøbet Salling
af Begærlighed drevst, som saa længe Davids var i Live, kunde de ikke staa

have paa en saa
opkjøbt Salling

hæve paa en saa højt. Da den 28 Davids, der ikke vidste noget om dette Anslag, omstod blot

i sin blindt
at undgaa at
falde i A's Hænder
det

at undgaa at falde i A's Hænder, blikket var bange for, havde soladt Echabara og indtog i Røtning af Bøe

Provinsen 38

brise, hvor Besuet var Statholder, bestemte de to Forreder at udføre deres
afstøjelige Plan. Da det Kongen og hans Skole havde gjort Holdt i en

Landsby for at overvåbe, stanger de pludselig med de bærtsiske Soldater fra 18.

her, de havde adværgt til Udbrøden af deres Forbrydelse, ind i Kongens Telt og

badet ham gribe. Derpaa bliv Kongen, det for det Tid inden havde købt i

sin kongelige Vogn og var blevet kærst med de Øreskovsmænd, han havde

fløet paa, anbragt i en Vogn, det var lækker af smæddede Flues og fik det

for at det dog idet minde paa et Parke skulde visse Kongen, havde

de badet ham binde med Fællender af Guld.

Fliesøj
hvorpaa der var et
Ranf af

Tindløst ved Mellemst, da han hørte, det havde købt om Davids Flugt, meget

(hænde) sat
vask sigt efter ham, og da Svældere, han midt under sig, vedte ham, hvedte
der var sket
to Svældere havde gjort, med Paris, og samt-tidig sagde, at de ikke var mere end

200 Skædet balle, besejdede han sin Fjende at følge efter sin hest sig som man det var en god

lyst og springte selv i Fødder, alt hvad Rømt og Tøj kunde holde, med en Skæde folk

Bylle uden Opbakning og Trosser for at indbringe Fjendene og sine Kongen ad Rytters Dykte

af deres Hænder. Og allerede fik Macedonierne da ogsaa sig paa de fliggende

Barbarer, som de aldrig vilde have kunnet klare sig over for, hvis Bessus havde

Endforts lige saa sket Med, men da det gjaldt om at kæmpe, som da det gjaldt om
værelige om mo-
dig til kamp som
frak til Forten

at udføre en Forbydelse, men Alexanders vidberømte Navn fik Barbarerne til skæde,
blotte Navn og Ry

slagne at flygte Bessus og de andre, det var delagtige i hans Forbydelse, her

dog først
umiddelbart hen til Paris' Vogn og begyndte at opfordre ham til at sætte sig

op paa sin Hest for ved Flaget at undgaa Skædet, men han var sket med
fæls sig for Kongen udtaler højtlydende

Stem er Kæmpe Guder kommet
hij, at om kommer hans af Gudene under Flammen, og udtaler at han ikke vil

følges med Fjenden. Da blivt de opstandte af Jorde, skædet dem i
stykker
slinger

(Kongen) med Hæd (Skud)
Kongens i Kropp og lodet han ligge (da de fliggit bort), gennemtrøst af mange med
vend af mange dræbte Skud
6-5
orden

d. 16-3-17

Ekseminationsversion 1713

Nr. 17 (12).

-50

Der l. c. en Mand - , som var født i et fattigt Hjem i - og som af Naturen syntes skabt til Svømmer, saaledes han -

Det første engang i Catania var Mand ved Navn Nicolaus, en fattig Mand, der havde medfødt Anlæg for Svømning, og som ved daglig Øvelse i denne Færdighed ^{blev} havde lært, det saa vidt, at han langt overgik alle andre Mennesker i det skat hundredde og i en vis Fotstand [paa en Maade] ^{kunde siges} ^{have begyndt} syntes at leve i Vandet. Han dykkede nemlig saa aristokrat i ^{Kavets Dybe} (det dybe Hav og svømmede paa let og hurtigt ind i Vandet, som havde han ^{blegnet} sig en ^{Væsen} Tids Egenskabet. Og da hans Levevis hovedsagelig bestod i at fiske og ^{opgø} finde Ørs og Koraller, havde han lidt efter lidt i den Grad vænnet sig til Vandet, at han ^{ledede} folte den ^{højly} ^{ved} største Uvilje end at opholde sig paa Landjorden. Han var altsig ked af noget Øv ^{udføres i Vandet,} men blot det kunde end siges at han regrede sig ved at paabage sig det for Beholdning. ^{og} (hvad enten det doft skulde bringes et Præ fra en Thron til en andten (paa Sicilien) ^{og} ^{fra Sicilien} eller ud til de naerliggende Øer, (hvad) eller det skulde ^{bringes} (stikket) Bud ud til et for sig laende Skib, var Ni.

Der var slet ikke noget at begynde i Havet som var ham indt hvad enten det - støjede sig om et Øer, der - eller om et Bud, der -

^{alt, hvad der blev ham overdraget.}
colaus altid vrede og udføre alle ^{Udvalgte} Thorsens nøjagtigt og samvillighedsfuldt.

Dette Liv følte han, ^{kom af Dage paa en mærkelig Maade} indtil han døde en dybtelig Sildrugelse (dubbelde).

Da nemlig ^{Kong} [Kong] Fredericus i Neapel ønskede at prøve, hvor stor en Dygtighed

dighed ^{paa Forsæt} Nicolaus besad, befalede han ham at springe ned i Strædet ved Sicili:

Frederik II,
hvis Konge,
Konge over
Sicilien

en i Nærheden af den frygtelige Malstrøm Charytis. Men Svømmeren,

der vel vidste, hvor stor en Fare han vilde løbe, ^{deres udsæt sig for} sagde i Begyndelsen

Nej til at [at] gøre det, men da [Kongen] havde kastet en Guldpokal i

Strædet og lovet at han vilde skænke ham den som Belønning, hvis han

bragte [ham] den tilbage, lod Manden sig lokke af sin lyst til

bragte Guldets
Friske Manden
til over

Guld og sprang fra Landet ned i Sølvet. Men efter hele tre Ture

hans Forløb dækkede han allerede op af Vandet ^{god Besvær} og forsøgte saa [Kong]

Fyrtøjen, ^{hvorefter - var forment} hvordan dette Svælg saa ud, og hvilke ^{gruelige} frygtelige Tilværelser han

havde set i Dybet. Da [Kongen] nu havde hørt denne Beskrivelse, roste

han Svømmeren i høje Toner, fordi han ^{var kommet godt fra} uden at Ruge. Men det af

havde udskaet saa enorme Ansørgelses og Fare, men da han var istig

efter at ^{Naturobskollen dannede} se enden mere at vide om, hvad det fandtes dannede, befalede han
Nicolaus at ^{gaa} dykke ned i Dybet. Og da han ^{vagtede sig endnu mere} endnu skækkede end
for sigte sig, kastede Tysken nok en Guld-pokal ned i Maltrinken,
og for desto ^{agge ham og gøre en Ende paa hans} mere at hidse ham til at glemme hans Nøle, lovede han
ham desuden ^{Børs} en Tung fuld af Guld, hvis han bragte Pokalen
tilbage. Ved at stille Dykkeren denne Belønning i Udsigt lykkedes det
at se ham til med Fæse for sit Liv for anden Gang at dykke
ned i Svælgat, ^{denne Gang kom han} men han vendte aldrig tilbage og ikke engang hans
Lig blev fundet, hvort onhyggeligt man end søgte efter det.

Denne Beskæftning
havde til Følge
at skændes over

5-6

20-4-17.

Nr. 18. (13).

Latinsk Version. Skindbinderet 1915.

Macdonoughs Alexander kom fra sit Tog, da han var
sat over Indusfloden, ^{ind:} til den Egn af Indien, som Taciles herskede
over. Denne havde, alligevel mens hans Fædret endnu var i Liv, travdet

denne
han kom til at overgive Kongeriget til Alexander, og efter Tidens Døiel

at de han skibbet Landward, der skulde ^{raad} udspejle ham, om han skulde | at

Tarikes skulde sig ^{være Konge} Lykke eller som Privatmand opsætte hans embedet.

Da Alexander havde givet ham Lov til at tage Kongeriget, vilde ^{være Konge}

han dog ikke give Bøjs af den han givne Lov; men lod Tid

efter sig, ^{meget sig, osv} og skete han med en faldt adoulet Her ud for at møde Ma

ke vedstrømningen, det nærmest sig. I Forbindegen lovede Alexander ikke, at

det var en Forbundsfulle, men en Fjende, som kom ham i Møde,

og havde allerede selv givet sine Soldater Lov til at gibe til

^{hædet osv} Naaben, og de til Kamp, men da Tarikes opdagede Mæcedonernes

Fylkesgilde, befalede han sine Mand (frøktigt) at gibe Helat, Afspæffing

Rest, og da han var naaet frem for Alexander, ^{hen til} (dog han talde

saft) han glimmede en Tolk og sagde, at han var ikke Alexander ^{han}

i Møde for staa i hans Hænder at overgive sig selv personligt

til sit Kongerige og Rige samlede Troppeskyk. Glad var disse Ord

fuldgaae han
det i p. p. p. p. p. p. p.

hæste som
in Konge

Skint

de A. - - - - -

selv

taltalte han

selv

han

han

han

han

han

han

han

Nord.

rakte Alexander ham ikke blot sin hige Land, som Cæsar fra
 sin Tiltid, men gjenoprettede hans Kongerige. Sammen med Jaxills Tropp
 se konger han saa med Kong Pous, der herskede paa den
 anden Side af Tyndarpeofloden. I den Tid, at ogsaa han, ved ^{denne Konge} [A]
 hans Navn blotte hans kvandt ^{to} springes til Persierne, havde han
 skrivet ^{det Budskab (den Brev)} til ham med ^{at} Befaling om at betale ⁵⁰⁰⁰ Afgift og
 Tribut) og ile ham i Klode det første Tid, hvor de kunde træffes
 i hans Land; men Pous, der i lige Grad udsat sig til sin
 Legnastyrke og sin store Land, havde søgt, at han med skulde
 komme og hils paa Alexander ^{der}
 men til Alexander's i fræk, over han bragte ind i hans Rige,
 men det skulde blive med Vaaben i Haand. Merend det gik da over
 Tyræpits og indledet ^{to} sig i, Schlag med ham, og i sette gik Pous ³ Aap.
 part og længe Modstand mod Macedonierne, men da hans Tropper
 var ^{tilintetgjorte} ^{optog} eller slægt paa Flugt, blivet han selv omsider haardt saa,
 set taget til Fange. Da nu Kongen saa ham, blev han gribet

allerede ved det
 Ry, der gik
 af hans Navn.

af Medlidenskab og sagde: "Hvilket afsindighed har du dig til, at for-
 se Trigtigheden, (da du kendte mit Brev, og) da du i Tivild^{et} (^{skaber} Historie)
 havde et Exempel paa min Mildhed mod dem, der overgav sig?"

Mrs. Potts svarede: "Jeg mente, at ingen var bafrene end jeg, jeg kendte større
 nemlig mine egne Tropper, men dine havde jeg endnu ikke ^{erovret} faaet at
 føle." Da Alexander altes ^{rettede noget Spørgsmaal til dem: hvad} spurgte ham om, hvad han selv mente,
 og, hvad han selv mente.

Pogessen kunde gaa, svarede han: "Det, som denne Dag, paa hvilken
 du har sejlet, er forfængelig Lykken er, svarede sig til." Han adskil-
 lede os med disse advarende Ord, end hvis han var kommet med (Bor-
 net, thi Alexander oplyste ham da han var blevet rask, blandt sine
 Venner og skænkede ham snart et stort Pige end han havde
 haft.

Cic. in Post. det II
150-151

Actus

Martianus omnia pro omni Syria genti anbefale dig nu, der de et de
ereste i hele Lydlandet, det ønskes, at du skal gaa freld ud af Ret.
sagen, om du dog kun saaledes og for den Betingselig, at Flens, Sædelser,
dine Ordfor, et til Skide (et. 16), og at de et rede til et svare mig for
de Spørgsmaal, jeg retter til dem. Og for at de ikke skal blive taget
ved en pludselig Overtæmpning af mig vil jeg stille dem følgende Spørgs-
maal, om de (for det) skylder Romerfolket et Skib. De vil indtrømme det.
Om de foruden det har ladet det bygge til Gajus Verres. De vil svare Nij.
Om de (ikke) officielt har bygget et stort Kofferdisket, som de
har skænket Gajus Verres. De vil ikke vare i Stand til at benægte
det. Om Gajus Verres har krævet Løn af dem for at sende Ro-
merfolket det, saaledes som hans Forfædre har gjort det. De vil svare Nij.
Hvad mange Soldater eller Forænder de har skillet i tro det Løn Løn
vil gaa ud for, at de ikke har skillet en eneste (pass.). De vil ikke
kunne nægte, at Messana har været en Holsten af alle Verres' Tyve-

194
agter
ja
indst. J. V. 1. 2. 3. 4.
kur.

og Røbet koster. De vil blive nødt til at indvovne, at der er blevet ført
13
meget om Bord paa mange Skibe for detfor, og at han endelig selv er draget
for detfor om Bord paa dette store fuldtastede Skib, han havde faaet af
Mametikineserne. Og derfor maa du gerne for min Skyld have den Anbefal-
ling fra Mametikineserne; men vi ser ganske vist, at Børgerskab i Syracus,
saadan som det er blevet behandlet af dig, er saaledes indet imod dig, at
endogaa de skandalefulde Vesresfester er blevet fejret herdem.

medt jeg nu gerne
Tjante

svaret til

er blevet oplyst

Orden